

הקאנטאטה הסימפונית „אם הבנים שמחה“ מאת יוסף טל נתגלתה לנו אף היא כיצירה בעלת משקל אמנותי דב. היא מוקדשת לזכר המוסיקאי הצעיר גבריאל יעקבסון, שנפל במלחמת השחי' הור. הרושם החזק הושג כאן על ידי הפעלתו של מנגנון אינסטרומנטלי ר' קולי עצום ביחס ליצירה, שארכה אינו עולה על רבע שעה, ובדחף הסנימי הי' מבקיע את הצלילים אל מרום פסגתם. הקולות הסוליסטיים הבוקעים מתוך הי' מקהלה — ויורשה-נא לי להביע בהז' דמנות זו את התפעלותי מגוון קולה החם והסנימי-אינטנסיבי של שרה

לאש — מוסיפים אף הם למתח הנס' ער, הקדחתני המאפיינים יצירה זו. ו' אילו צלילי הפסנתר הסוליסטי (בבני' צועו רבי-יכולת של מאיר הרניק) מכי' ניסים אלמנט' זר ובלתי-מתמזג עם הי' רעיון היסודי. הובלטו הבלטה חזקה הניגודים בין „השתחח לצלם“ ל„הש' תחח ליהוה“, כשקולות המקהלה נצטר' פו אורגאנית עם שאר כלי התזמורת.